

Bluejacket (osa. 1) Tuijotan valtameren sinistä tyhjyyttä. Mieleni on tyhjä kaikista ajatuksista, hypnoottisesti katson meren suuruutta. Aallot, kalat, sen suuruus... Katson. Katson kuinka Perthin satama jää horisonttiin. Aurinko alkaa mennä alemmas ja alemmas. Sytytän tupakan ja huokaan. Kuinka kauan jatkan tätä? Kuinka kauan jaksan nähdä tämän. Kaupungin häviäminen tyhjyyteen. Kohta olen uudessa kaupungissa, sitten taas lähden. Tämä ei ollut se suunnitelma. Tämä laiva on ollut minun elämässäni 5 kokonaista vuotta. Olen vasta 35, haluan kokea, haluan tuntea muutakin kuin suolaisen meri-ilman, merimiesten hien, aamuaurinkon kuumuuden... Haluan kokea intohimoa tai edes etsiä sitä. Mutta, ei minulla sellaiseen ole aikaa. Olen merimies, teen vähän kaikkea laivalla. Me kuljetamme tavaroita ympäri maailmaa. Meitä viedään kaikkialle, mutta emme ikinä koe mitään. Olemme maassa hetken, sitten jatkamme. Vihaan tätä hommaa, mutta ei ainakaan pidä tavata uusia ihmisiä. En ole ollut kiinnostunut kenestäkään, millään tavalla. Työtoverini ovat elukoita. He ovat kaikki vanhoja, paskaisia, haisevia, viisastelivia, moukkia. En puhu heidän kanssaan, paitsi jos on pakko. Olen ulkona, mutta kuulen heidän idioottimaisen keskustelun. Meitä on yhteensä 16 laivalla, mutta näen/työskentelen vain 5 heistä. Muut ovat konehenkilöstöön kuuluvia. Minä olen kirvesmies, mutta viime aikoina olen työskennellyt pursimiehenä, sillä vanhempi pursimies kuoli viikko sitten ja minut laitettiin siihen hommaan. Kaikki vielä surevat Hankia, vai oliko se Steve? Ihan sama. Mies oli paskiainen. Voi jumalauta nuo pellet puhuvat kovaa... Heitän tupakkani mereen, sinne aaltoihin se hukkuu. Menen vihasesti sisälle. He eivät käänny, vaan jatkavat heidän juttujaan. "Voisitteko olla vähän hiljempaa?", sanon vihasella äänellä. "Jaahas... Miten menee juniori?", yksi heistä vastaa nauravalla äänellä. "Miks meiän pitäis olla hiljaa? Sä luulet olevas joku vitun prinsessa...", toinen sanoo vähän artyneellä äänellä. "Meidän kaikkien pitää elää yhdessä, voidaanko tehdä se mukavasti. Jos te olisitte VÄHÄN hiljempaa, minä olisin ainakin tyytyväisepi...", sanon. "Kuule, poju", hän nousee samalla "meiän ei täydy olla hiljaa tai tyydyttää sua. Me ollaan niin kovaäänisiä kuin halutaa. Ymmäräksä?", mies sanoo hieman uhkaavalla äänellä. "En. En ymmärrä", sanon kuivasti. Mies ei vastaa, hän tuijottaa uhkaavasti. Tuijotan takaisin. Sitten, yht'äkkiä, hän puskee minua. Suoraan nenään. Se sattuu ihan perkeleesti, kaadun kylmälle, metalli lattialle. Miehet alkavat nauraa. Nousen ja hyökkään hänen kimppuun ennen kuin hän ehtii istua. Hyppään hänen päälle, molemmat kaadumme lattialle. Olen hänen päällään ja alan lyödä niin kovin kuin pystyn häntä naamaan. Hän ei pysty torjumaan mitenkään. Lyön häntä kovemmin ja kovemmin, raivokkaammin ja raivokkaammin. Tunnen jonkun kovat, raskaat kädet olallani. Kädet heittävät minut taakse. Tunnen kuinka iso ja voimakas mies on, hän pitelee minua kovin otteessaan. Seuraavat pari minuuttia ovat sekalaisia. Ääniä, liikkeitä, niin paljon ja niin sekavasti että pääni pyörii. Tunnen kuinka mies vie minut ulos. Hän pitelee minua siellä ja vihdoinkin päästää minut. "Jumalauta, rauhotu!", hän huutaa minulle. Otan syvää henkeä ja koitan rauhoittua. En muista mitä tein. Miksi hän on niin vihainen? Mitä oikein tapahtuu? En ymmärrä. Hetken päästä kapteeni tulee ulos, parin muun kanssa. "Tämäkö se oli?", kapteeni kysyy mieheltä. Mies nyökkää. "Mikäs on nimesi?", kapteeni kysyy minulta. Sitten yht'äkkiä muistan miten hakkasin miehen. Hymyilen mielessäni. Se tuntui niin hyvältä... "Martin Pidrel", vastaan miehelle. "Rangaistuksesi saat viettää kokonaisen viikon sellissä", kapteeni kertoo minulle. Selli on laivan alimmassa kerroksessa. Sinne viedään jos ei pysty rauhoittumaan, rikkoo sääntöjä, yms. Kaksi miestä ottavat minusta kiinni ja alkavat viedä minua alas. He heittävät minut selliin, kuin eläimen. Makaan kylmällä, harmaalla lattialla. Nousen pystyyn. Huoneessa on vain sänky ja vessa. Ikkunaa ei ole, mutta meren raivokkaat aallot pystyy kuulemaan. Tunnen meren, kuulen sen, en nää sitä. Olenko edes enää laivassa? Tietenkin olen... Menen sänkyyn makaamaan. Tuijotan kattoa, tahratonta, harmaata kattoa.

Kuuntelen meren ääniä. Tämä on täydellistä. Olen yksin, mutta se tässä onkin mukavaa. Vaivun melkein uneen meren hypnoottisesta äänestä. Lapsuuteni alkaa tulla mieleeni. Osia siitä, muistoja. Muistoja, joita en ole muistellut pitkään aikaan. En ole halunnut. Ei minulla ole ollut siihen aikaa. Kaikki ne iltapäivät Steven kanssa laiturilla New Yorkissa. Katsoimme aaltoja ja puhuimme pienistä, merkitsemättömistä elämistämme, joskus tunteja. Nään harmaat pilvet, tunnen sen kylmän sään, kuulen ne samat aallot. Sitten Steve alkoi seurustella jonkun tytön kanssa. No... Ei siitä sen enempää. Menneisyydellä ei ole väliä, nykyisyys on merkitöntä ja tulevaisuus mysteeri. Miksi edes elämme? Ajatele näin, vuoden päästä, onko sillä väliä? Olen ajatellut tuolla tavalla melkein 10 vuotta. Pääsin kaikista paskoista tilanteista vain ajatelemalla niin, onko sillä väliä enää vuoden päästä? Ei varmaanakaan. Tuo on hyvä logiikka, kyyninen ja optimistinen samaan aikaan. Elämä on lopuntonta ajalehtimistä, ei mitään päätepysäkkiä, ei tarkoitusta, merkitsemättömyyttä. Ehkä se on tämä selli, mutta alan tulla liian vakavaksi... Voisin torkkua hetken... Viikko on nyt kulunut. Ovi avataan. Sen takana seisovat kaksi miestä, jotka viittovat minut sinne. Nousen ja lähden tästä vitun huoneesta. Ainoa huono puoli tässä oli että en ole nähnyt merta viikkoon. Ihmisistä en välittänyt, pidin siitä yksinäisyydestä. Noh, nyt se on loppu... Sitten kävelen rappusia ylös, miehet menivät eri suuntiin. Ulkona paistaa aurinko, taitaa olla aamu. Kolmen miehen porukka seisoo kannella, ryhmässä, juttelevat. Yhdellä heistä on naamassa, nenänsä kohdalla, isohko side. Tunnistan miehen heti, hän se kenet hakkasin. Hän huomaa minut. Katsoo vihaisesti minua kohti, sanoo jotain muille miehille ja hekin kääntyvät minua kohti. Sitten, vihaisen näköisinä, he tulevat minua kohti. Kuitenkin joku näkee tämän ja tulee estämään heitä. "Jumalauta, ette ala tappelee!", mies huutaa heille ja ottaa miehestä, jolla on se sideharso nenässään, kiinni. "Haluuks teki viettää viikon sellis? Hä?!", mies jatkaa. "Te voitte saada potkut, saatana!", mies koittaa selittää. "Miks muka toi ei saanu potkui?", sideharso mies kysyy. "Se oli vain raivopurkaus... Ja muutenkin, Martin on tärkeä tälle laivalle.", mies vastaa. "No, ehkä täki on vaa raivopurkaus", sideharso sanoo uhkaavasti. Minä olen jo lähtenyt katsomaan merta. Pieniä saaria ympärillä, taidamme olla jossain Australian lähellä tai jotain... Saarilla ei näytä asuvan ketään. Ne ovat kauniita, pieniä, kivi klönttejä. Tunnustelen taskujani, koitan etsiä tupakkaa, mutta tajuan että poltin askini loppuun siellä sellissä. No, ei voi mitään... Huoneessani saattaaisi olla vielä yksi - sitten tunnen kädet olallani, jotka kääntävät minut. Ai saatana! Miehen nyrkki iskee leukaani. Kaadun märeällä lattialle ja sitten mies potkaisee minua isolla saappaalla kylkeen. Kun on tällaisessä tilanteessa, et ajattele mitään. Kaikki toimintosi on alitajuntaisia. Mielesi on tyhjä, ainakin niin luulet. Hän jatkaa minun potkimista hetken, sitten nään miten hänet revitään pois. En kuule mitään. Mies auttaa minut ylös. Sylkäisen verta mereen. Se näyttää niin erilaiselta, tummaa, punaista verta, keskellä kirkkaan sinistä jättimäistä merta. Se ei sekaannu mereen, vaan pysyy itsenäisenä. Veri on kai paksumpaa kuin vesi, niinhän ne sanovat... "Ooks sä kunnos? Tuu, mennää näyttää sua tohtoril", mies sanoo minulle. "Ei varmaa tarvii..", koitan vastustella. "Tuu nyt", mies repii minut mukaansa. Kuulen miten kapteeni raivoaa miehelle ketä hakkasi minut. Hänelle annetaan sama rangaistus. Onnekkas paskiainen... Minua viedään tohtorin luo. En pidä tästä yhtään. Olen kunnossa. Nenä on varmaan murtunut, mutta ei olisi ensimmäinen kerta... Tohtori Murrows on laivan lääkäri. Varmaan sen jo tajusitte, mukava mies, lyhyt, tanakka, kaljuuntuu, mutta pitää peruukkia. Hän polttaa päivässä enemmän kuin useimmat elämässään ja on kännissä puolet ajasta. Myös hän on alkanut ajautua huumeisiin, tai niin olen kuullut. Ei ehkä tavallisin lääkäri, mutta tehokas. Hän on alimmassa kerrokseessa. Minut heitetään sinne. Huone on pienehkö, täysin valkoinen, näyttää ihan tavalliselta vastaanotolta. Hän ei ensin huomaa minua. Hän ensin syö pillerin ja sitten tajuaa että olen saapunut huoneeseen. "Moi, mun nenä on kai murtunu, mä oon kyl iha

okei.. Mut lähettettiin tänne pakosta. Mä voisin oikeistaa lähtee ny jo...”, alan tekeä lähtöä lauseeni viimeisillä sanoilla, mutta tohtorin lause pysäyttää minut. ”Tule ny saatana tänne ja katotaan”, hän sanoo hymyillen. Mies on varmaankin pilvessä, täysin hullu, jos minulta kysytään. Menen takaisin istumaan puutuolille. Murrows tulee viereeni ja alkaa tutkailemman minua kuin seikkailuhaluinen biologi trooppisella saarella tutkisi jotain outoa oliota, jota hän ei olisi ikinä nähnyt. Hän on varavoinen eikä kosketa minua, hän pyörii ympärilläni ja sytyttää tupakan samalla. Minuutteen päästä hän vihdoinkin toteaa: ”Kyllä se murtunut taitaa olla...” Aika ilmiselvää. ”No, laitetaan sulle sellane side juttu siihe ja...”, hän pitää PITKÄN tauon. ”Ja... niin.” Hän hakee laatikostaan sideharsoa ja laastarin. Hän teippaa jonkunlaisen siteen nenäni ympärille. ”Miten tää muute tapahtui?”, tohtori vihdoinkin kysyy. ”No... Ensin mä mursin yhen tyypin nenän ja sit se kosti mulle samanlaatti... Aika reilua jos multa kysytään”, vastaan hänen tavalliseen kysymykseensä. ”Silmä silmästä, johtaa sokeuteen... Oliko se Ganhdi joka sanoi niin?”, Murrows miettii vakavasti. ”Luulisin niin”, vastaan hitaasti. ”No... Gandhi oli fiksu tyyppi... Kuulin että hän oli rasisti ja pedofiili, tiiaksa yhtä onk toi totta?”, hän kysyy. Vaikka minulla ei ole sen kummoisempaa mielipidettä Gandhista, olen myös itse kuullut väitteen. ”Oon kuullu jotai sinne päi...”, vastaan tohtorille joka ottaa viskipulloaan esille ja kaatuu minullekin paukun. ”Aika vitun hullua. Gandhi saatana. Gandhi on rauhan ja viisauksen synonyymi niinku Einstein on nerolle...”, hän sanoo kyynisellä äänellä. ”No, kai me kaikki ollaan tekopyhiä jollaki tapaa”, hän jatkaa. ”Aika kyyninen asenne, mutta kai se on totta...”, vastaan hieman, vain hieman luokkaavalla äänellä. ”No, ei kai se huonoakaan ole... Mikään ei ole pyhää, kyynisyys on vain synonyymi realismille”, tohtori sanoo. ”Ainakin nykyään”, Murrows lisää pienen tauon jälkeen. Viski paukkuni tyhjenee pikkuhiljaa ja Murrows kaataa jo itselleen toista. ”No... Mä taidan kai lähteä...”, sanon ja nouse tuolistani. ”Ei, ei! Älä vielä. Tässä perkeleen huoneessa on aina niin vitun tylsää, jää nyt juttelee hetkeks vielä...”, hän väittää vastaan. Miksi sanoisin ei? Murrows on ainoa ihminen pitkään aikaan, josta alan ihan todella tykätä. Joten, ilman sanaakaan, istun takaisin tuolilleni. Murrows, ilman sanaakaan, kaataa minulle uuden paukun. ”No... Sä oot merimies vai?”, Murrows kysyy. ”Jep... 5 vuotta merellä, täs samas laivassa...”, vastaan kuin vanha mies. ”Mä melkein 10 vuotta. Lääkäriini tässä samassa laivassa. Mä en oo koskenu maata melkein 10 vuoteen... Kuinka vitun hullua!”, Murrows vastaa kuin vielä vanhempi mies. ”Miten mä en oo ikinä tavannu sua täs laivassa?”, kysyn vakavalla äänellä. ”Mä en oikein tiedä...”, hän vastaa yhtä hämmentyneenä kuin minä. Miten en ole ikinä tavannut tätä miestä. Samassa laivassa 5 vuotta, olen murtanut kylkiluuni tässä laivassa, mutta en ole tavannut häntä. Vai olenko? Muistini on illuusio. Olen tiennyt Murrowsin olemassa olosta noin vuoden, en ole ikinä nähnyt häntä, enkä edes kuullut muutakun että hän on juoppo, narkkari ja nymphomaani. Hän ei ole ikinä nähnyt tai kuullut minusta mitään, miten? Outoa miten kaksi ihmistä, elävät samassa laivassa, eivät ole ikinä tavanneet, edes nopeasti... ”Hullua... Elämä on hullua”, Murrows sanoo kuin tietäisi kaiken. ”Ehkä sen kuuluukin”, hän lisää filosofisesti. ”Olemmehan me vakavia tänään”, vastaan, koittaen rikkoa tätä vakavaa ja masentavaa keskustelua. Murrows näyttää 30-vuotiaalta, mutta en ole varma. Hänessä on jotain, mikä ei ole läheskään kaikissa ihmisissä. En osaa sanoa oikein mitään hänestä. Fyysisesti voin vain sanoa että hän on pitkä, laihahko, pieni parta ja ei ehkä ole nukkunut vähän aikaan. Aikaisempi kuvaukseni miehestä oli täysin väärä. Murrows on legenda tällä laivalla, ainakin niin luulen, sillä hän on usein keskustelun aihe muiden merimiesten keskuudessa. En ymmärrä vielä miksi. Hän on älykäs mies, mutta se ei yleensä vetoa ihmisiin sillä lailla että he alkoisivat juorua hänestä. Hän ei näytä sellaiselta jolla olisi paljon tarinoita kerrottavana, mutta hänellä, niinkuin meillä kaikilla, tietenkin on liikaa tarinoita kerrottavana. Hän antaa minulle tupakan, mentol, mutta saa

käydä. Nikotiinin himoni tappaa minut muuten. "Mistä päi sä oot kotosin?", Murrows kysyy. "New Yorkin läheltä. Chicagon vierestä. Los Angelesin kaduilta. Vähän kaikkialta. Sä?", vastaan epämääräisesti. "Torontosta", hän vastaa hieman nolostuneena. Keskustelemme vielä hetken, niistä ja näistä, kaikista tylsistä aiheista, sitten päätän lähteä. Hän tietenkin haluaisi että jäisin hetken, mutta ei kehtaa sanoa sillä hän jo oli pyytännyt kerran. Hän päästä minut lähtemään, laastari nenälläni ja hieman, vain hieman, humalassa. Lähden kävelemään portaita ylös. Kuulen kovan sateen ja tuulen. En kuitenkaan ukkosta. Ulkona taitaa olla pieni myrsky. No, ne on jännittävin asia tässä työssä. Melkein juoksen ulos, sillä siitä on kauan kun viimeksi oli myrsky. Kaikki ovat sisällä. Minä menen ulos, lähelle kaidetta. Katson kuinka vesipisarot liittyvät suureen mereen. Ne ovat kuin luoteja, iskevät mereen nopeasti ja lujaa. Armotta. Ovi aukee nopeasti, Jefferson Airplanen White Rabbit kuuluu, lyhesti. Vihaan sitä biisiä. Joku vain heitti olut tölkin ulos. Voisin mennä sisälle.. Täällä alkaa olla kylmä. No... Ehkä vielä hetki. Sisällä on hikistä, kuumaa, tunnelma on kevyt. Miehet pelaavat korttia ja juovat olutta. Radio on vaihdettu pois, keskustelujen takia. En liity heidän seuraan, menen hakemaan oluen ja menen istumaan yksin sohvalle. Huonoja puolia rahtilaivoissa: ei ole mitään tekimistä. Usein työt alkavat vasta satamassa, harvoin laivassa. Vain kuin on joku ongelma laivassa, joka täytyy korjata, vain silloin täytyy työskennellä täällä. Tämä työ on isointa ajan hukkausta. En välitä. Tämä oli MINUN päätökseni. Miksi valittaisin? Olen saanut kaikki kirjani luettua ja piirustuspaperia alkaa loppua. Huoneeni seinät ovat täynnä piirroksiani. Rakastan piirtämistä. Minulla meni 20 vuotta sen tajuamiseksi. Piirtäminen on vapauttavaa. En ole ikinä maalannut, piirrään kynällä, usein lyijy kynällä... Mitä helvettiä?! Yht'äkkiä laiva tärisee niin perkeleen kovin. Pokeri pöytä on kaatumisillaan, pari miestä kaatui lattialle. Kaaos on käynnissä! Kauhean kova ääni, laiva heiluu, meri raivoo, aaltoja niin perkeelesti ja perkeleen kovaa. En kuule mitään, kaljani on kaatunut lattialle. Tätä jatkuu pari minuuttia, kunnes myrsky on mennyt ohitse. Laivamme ei liiku, minnekkään suuntaan. Olen ensimmäinen joka uskaltaa mennä ulos. On pilvistä, ei sada kuitenkaan. Meri on tyyni, nään myrskyn kaukaisuudessa. Mitä tapahtui? Onko tämä unta? Miksi olisi... Menen takaisin sisälle, missä miehet kauhuksissaan keskusteleivat mitä tapahtui. "Ulkona on ihan nättiä... Lyhyt myrsky vain...", ilmoitan heille coolisti. "Miksi emme liiku?", joku kysyy. Ilmassa on hiljaisuus tuon kysymyksen takia. Miksi EMME liiku? Hyvä kysymys... Törmäsimmekö johonkin? Menikö moottori rikki? Hmm... Kai joku tulee selittämään kohta. Miehet vähitellen menevät ulos katsastamaan itse tilanteen. Tämä taitaa olla ensimmäinen kerta kun tällaista on tapahtunut. Siis kyllä myrskyjä on ollut, mutta usein jatkamme vain matkaa. On kulunut ainakin 10 minuuttia emmekö ole liikkuneet. "Miksiköhän emme liiku?", minun lisäkseni ainoa mies huoneessa kysyy. "En osaa vastata...", "vastaan" hänelle. Ei tämä mikään maailmanloppu ole, mutta hämmäntävää. No niin! Vihdoin saatana... Kapteeni ja perämies astelee ovesta sisään, näyttäen vakavilta. Miehet, yksitellen, tulevat sisälle. Kapteeni alkaa selittämään. "No... Ihmettelette mitä varmaan tapahtui. Kohtasimme aika kovan myrskyn ja se hajotti moottoria niin pahasti että emme pääse lähtemään...", kapteeni selittää. "Ja vielä huonempi uutinen on menetimme radioyhteyden... Vartiosto tietää missä me suunnilleen olemme, mutta ei tarkkuudella. He varmaankin tulevat löytämään meidät, älkää huoliko, mutta siinä voi kestää, sillä pikkuhiljaa, alamme menemään virtaa pitkin. Tässä voi mennä hetken...", kapteeni lopettaa. "Eikö me muka pystytä korjaamaan sitä moottoria?", joku miehistä kysyy. "Valitettavasti emme...", peräsmies vastaa. "Ja tietenkin, meidän täytyy säästää ruokaa, varmuuden kannalta", kapteeni lisää. "Siinä kaikki, ja muistakaa olla kärsivällisiä, emme halua kenekään menevän hulluksi", tuohon lauseeseen kapteeni lopettaa. Olen huolissani. Olen peloissani. En oikein tiedä miten reagoisi tuollaiseen tietoon. Olemme keskellä merta,

yksiksemme. Huonoimmassa tilanteessa, me kaikki kuolemme tänne. Emmä vittu halua kuolla noitten koirien kanssa! Rauhotu Marty, rauhotu! Älä nyt saatana hermostu! Vartiasto löytää ja noutaa meidät... Luota tohon tietoon ja rentoudu senkin paskaläjä. Kävelen huonetta edes takaisin, tupakka huuessani. Välillä jään tuijottamaan piirustoksiani. Voisin piirtää... Mutta minne? Seinäni ovat piirustukseini peitossa... No, kai täytyy sitten lattiaan. Otan tussini laatikostani ja alan piirtämään lattialla muotokuva. Aloitan parista ympyrästä, alan hahmotella päätä. Päästä piirrän laihan, hieman kulmikkaan ehkä. Tämä on ihan hyvä... Nyt silmät. Silmät ovat tärkein osuus missään muotokuvassa, heti kun joku näkee taulun ensimmäinen katsekontaktisi on silmiin. Ehkä se on vain nopea vilkaistu, mutta silti katsot taulua silmiin. Jos silmät näyttävät oudoilta, koko muotokuva on pilalla. Jos haluaa oppia piirtämään hyvin, opettele piirtämään silmiä. Silmistä tulee väsyneen näköiset, melankoliset. Nenän jälkeen tajuan ketä olen piirtämässä. Piirrän dr. Murrowsia! Alitajuisesti, mutta tämä on dr. Murrows... No, ei se kai haittaa. Aina kun tajuan ketä piirrän, hermostun ja piirros yleensä kärsii. Nyt minulla on tarve tyydyttää se henkilö. Jos pilaan tämän, en voi ikinä antaa sitä anteeksi itselleni. Lattia on kylmä, olen polvillani siinä, olen kuin autistinen kun piirrän. Joku voisi olla takanani, koittaen puhua minulle, enkä minä tajuaisi. Olen piirroksen maailmassa, en "oikeassa". On tiistai, kulunut kolme päivää myrskystä, ei vielääkään mitään merkkiä avusta. Meri on tyyni, aurinko paistaa kuumasti, polttaen ihoani. Mutta en halua mennä sisälle, vaikka on niin perkeleen kuuma. Sisällä ei ole mitään tekemistä, mutta ei ulkonakaan sen kummemmin. Katselen vain merta. Meri on alkanut näyttää erilliseltä joka kerta. Myrskyn aikana meri on raivoissaan, sen jälkeen se oli pahoitteleva, tänään se on kuin poissa. Se on tyyni, se ei ole täällä. Fyysisesti meri ei muutu, eikä varmaan millään muullakaan tavalla. Ihminen sitä muuttuu, päivittäin. Joku mies keskeyttää ajatukseni sanomalla "Hei", minulle. Mies on nuori, nuorempi kuin minä, mutta vain pari vuotta. Kukahan hän on, en ole ikinä nähnyt häntä täällä, varmaan joku ala-kannelta, moottori puolelta tai jotain. Hänellä on paksut ruskeat hiukset, semi-lyhyet, hyvässä kunnossa, täydelliset hampaat ja vaimon-hakkaaja päällän. "Moi vaan", vastaan hänelle. "No... Miten on kuulunu nää pari päivää", hän kysyy kuin tietäisi jotain minusta. "Anteeksi...?", kysyn hieman hämmentyneenä. "Siis miten oon pärjänny nää viimeiset kolme päivää? Oli myrsky ja kaikkee..." "Ihan hyvin kai... Sää...?" "Hieman hermostunut, mut muuten iha jees... Tää odottelu on vaa tuskallist.." "Mitä sä teet tääl laival muute? Mä en usko et mä oon tavannu sua.." "Kyl me tavatti.." Ennen kuin hän ehtii lopettaa lausettaan kaukaisuudesta kuuluu "Hei, M! Tuupas tänne, hätätapaus!". Hän lähtee juoksien pois. Kuka vittu hän oli? Mies kutsui häntä "M"... Olenko tavannut ketään M:ää... No Murrows.. Mutta ei tuo millään lailla voinut olla Murrows. Mies oli nuori, terveen näköinen poika, Murrowsin vastakohta. Varmaan joku Mike tai Matilda, taidan olla vain hieman outo tänään. Vesi se vain jatkuu ja jatkuu. Meri ei ikinä lopu, se vain jatkuu. Vesi aina muuttuu, joka sade muuttaa vettä, jollakin tapaa. Se yksinäinen pisara, joka tippuu tuhansien metrien korkuudesta, liittyy johonkin suureen, samankaltaiseen. Meri on kuin jättimäinen pisara, joka vain leviää. Se on syöpä, mutta kaunis syöpä. Tupakkani on loppumaisillaan, täytyisi kai tumpata se ja heittää se mereen kuin kaikki muut idiootit, jotka eivät arvosta merta. Mihin sitten heitän tämän hyödyttämän tumpin? Voisin syödä sen... Kuulin joskus lapsena että jos halusi noin 40 asteen kuumeen, siis että ei tarvitsisi mennä kouluun, voi syödä tupakan tumpin. En ikinä kokeillut, skippasin usein koulun ja kiertelin kaupungia yksin, mietiskellen. Harold... Vitun Harold. Tapasin Haroldin yhtenä päivänä kun skippasin koulun. Mies oli aina puoli kännissä, puoli pilvessä. Hah! Harold oli fiksu mies, joskus. Hän vain istui siellä kalliolla, juomassa kaljaa ja juttelemassa itselleen. Kaikki sanoi et Harold on joku ihme hullu... Ei se hullu ollu, se on oli tyytyväine. Miks ei olisi? Se asus siel kallon pääl, ketään ei

ikinä ollu siel, paitsi mää sillo tällä. Se kävi ihmisten ilmoil vaa ku se tarvi enemmän viinaa tai pilvee. Sit mä aloin hakee sil aina viinaa ja pilvee. Onkoho Harold enää hengis? Kui kauan siitäki on ku mä näin sen viimeks..? Piru, ainaki 9 vuotta! Jumalauta. Kai se on kuollu. Ei se kai Haroldia vaivaa, ei ikinä vaivannu. Olen alkanut nähdä unia Haroldista, ne ovat aina täynnä nostalgiaa. Kun muistelen häntä, koitan pysyä iloisena... Uneni ovat aina niin iloisia hänestä, miksi en tunne iloa kun tajuissani muistelen häntä... No, kai tä täytyy tonne heittää. Ja sinne se tippuu, ei uppoa. Se jää kellumaan meren päälle. Kai voisi viettää loppupäivän huoneessani... Sade alkaa tippua kohti merta. "Sade on vain Jumalan itkua"... Ja vitut. Viikko jälkeen, joku laiva tuli ja "pelasti meidät". Kaikki vain kiittelivät ja jotkut kysyivät mikä kesti niin kauan. Minä kysyin onko kellään tupakkaa. Valiettavasti ei ollut. Meidän laivamme jätettiin lillumaan yksikseen keskellä merta, se tultaisiin hakemaan jonkun ajan kuluttua. Meidät vietiin Kapkaupunkiin, Etelä-Afrikkaan, joka oli vain 2 tunnin päässä meidän laivastamme. Kapteenimme ilmoitti että tässä voi mennä vähintään 2 kuukautta että laiva saataisiin korjattua ja että meidän pitäisi odottaa täällä ne kaksi kuukautta. Kapkaupunki on kaunis paikka, ei siitä voi kiistellä, mutta en jaksaisi juuri nyt olla missään kaupunkissa. Olin jo alkanut nauttia merestä. Jopa aloin sietää "työtovereitani", sillä kaikki heistä olivat nälkäisiä ja epätoivoisia, ketään ei puhunut minulle. Se oli mahtavaa.. Meidät laitettiin johonkin halpaan hotelliin, jossa oli torakoita, hometta ja muuta sellaista paskaa jota löytyy halvoista hotelleista. Huoneemme oli maksettu, sepä kiva... Hyvä puoli oli että minun ei tarvinnut jakaa huonettani, muiden piti. Huoneeni oli hyvin pieni, sänky vei puolet huoneesta ja sänky oli hyvin pieni. Sängyn lisäksi huoneessa oli pöytä, kynä, puhelin ja muistilappusia. Heitin takkini ja kassini, joka oli melkein tyhjä, siellä oli vain pari kynää, päiväkirjani ja tyhjä aski tupakkaa, sängylle. Ja kaaduinkin myös itse sängylle. Tuijotin kattoa. Jotain liikkui siellä... Voi vittu... En jaksaa juuri nyt hoitaa torakoita. Missä lompakkoni on...? Aaa, tässä. Se oli minun takkini povitaskussa. Otan takkini ja lähdän ulos. Himoten tupakkaa, menin lähimpään ruokakauppaan. Voisin ostaa myös jotain syötävää... Samalla kun katson jotain valmisruokia, viereeni tulee mies, joka ottaa jotain hyllystä. Ennen kuin hän kurkottaa pois, hän pysähtyy ja katsoo minua kuin tuntisi minut. Miehellä on pieni parta, vaaleanruskeat shortsit ja paita, ikää hänellä on ehkä 50. Vilkaisin häntä nopeasti, mutta vain nopeasti. "Sinähän olit täällä vuosi sitten?", hän kysyy minulta yllättäen. En muista tarkalleen. Olin varmaankin. "Olin varmaankin", vastaan hänelle. "Pummisit minulta yhden tupakan" hän kertoo "Minulla on todella hyvä muisti, pahoittelen", hän jatkaa hieman naurahtaen. "Ei siitä sinun pidä pahoitella.. Haluatko sen takaisin? Olen oikeastaan ostamassa tupakkaa...", kysyn häneltä. Hän miettii hetken ja sitten vastaa, "No... Jos kerran olet ostamassa, nii kyllä voisin tupakan polttaa!", hän vastaa iloisesti. Otamme tuotteemme ja lähdemme ulos kaupasta. Mies osti paljon vettä, hedelmiä, vihanneksia, leipää, paljon juustoa, six-packi kaljaa ja monta rullaa vessapaperia. Minä ostin juustoleivän, pullon jotain Afrikkalaista cola juomaa ja 3 askia tupakkaa, kaikki soft packissa, myös ostin sytkärin. Kävelemme hänen autonsa luo, avaan askin samalla kun hän pakkaa ostoksiaan hänen vanhaan ja kuluneeseen Jeeppiinsä. Laitan yhden suulleni ja otan askista ulos hänellekin valmiiksi. Hän nopeasti tulee viereeni ja annan tupakan hänelle. Sytytän molemmat. "Ai niin! Dr. Hugh Hexley on nimeni" kätelemme samalla "toimin lääkärinä yhdessä kylässä, joka on noin 50 kilometriä täältä kaupungista. Keskellä ei mitään. Te olette merimies uskoisin?", hän sanoo minulle hyvin nopeasti, tupakan savu tulee hänen puheen seasta myös. "Kyllä... Kyllä, olen merimies. Martin Pidrel, on nimeni...", kätelemme taas, Hexley ojentaa käden ennen minua. "Kuulin että olette täällä "jumissa" parisen kuukautta... Onko se totta?", hämmennyn miten hän tietää tuon. "Kyllä on... Mistä tiedät sen?", kysyn. "Kuulin sen ohi menneen parilta merimieheltä. Heillä oli

samanlainen takki kuin teille, arvelin että kuulut heihin..”. Karistan hieman tuhkaa pois tupakastani, se tippuu kovalle betoni maahan. ”No, se on valitettavasti totta... Minulla ei ole mitään tekemistä, ja jotenkin täytyisi kuluttaa 2 kuukautta täällä...”, sanon hieman ärsyyntyneesti, sitten otan syvän lastin tupakan savua keukoihini ja puhallan ne pois. Ei tuule yhtään, paras sää polttaa röökiä... ”No... Haluisik sä tehdä jotain tärkeää 2 kuukautta vai haluuskä mielummin olla tylsistyneenä täällä?”, Hexley kysyy. ”Mitä sä tarkoitat?”, olen jälleen hyvin hämmentynyt tästä... ”Sen kylän ”virallinen” tohtori, hän oli enemmänkin joku saatanan poppamies, kuoli. Ja mä, me, tarvittaisiin vähän apua...”, sitten hän katsoo minua. En tiedä mitä sanoisi... Ehkä hän on joku hullu... Ehkä hän on sarjamurhaaja ja tämä on vain joku hänen juoni... Ehkä minun ei kannattaisi luottaa häneen. ”Okei.”, vastaan. ”Mahtavaa! Koska pystyt tulemaan?”, Hexley kysyy innoissaan. ”Vaikka nyt!”, ilmoitan innokkaasti. ”No, mennään!” menemme hänen autoonsa ”tarvitseeko sinun käydä hakemassa jotain hotellistasi?”, hän kysyy samalla kun menen etupenkille. Mietin hetken aikaa... Ei siellä ole mitään. Paitsi paperia ja kyniä... No, ei nyt niitä jaksakaan hakea. ”Ei... Ei siellä ole mitään”, vastaan hymyillen.